

W. Lubaš, **Pripombe o pomenu lastnih imen**, str. 146—152.

Avtor ugotavlja, da je raziskovalna problematika s področja slovanskih lastnih imen zanemarljiva. Njegove pripombe so rezultat preučevanja te problematike, posebno na poljskem gradivu. Njegova teza je, da so lastna imena tudi pomensko še vedno dokaj blizu občnim, četudi pogosto zaznamujejo le pojem nosilca lastnega imena.

L. Kiss, **O medsebojnem jezikovnem vplivanju Slovanov in Madžarov**, str. 167—171.

Avtor obravnava problem medsebojnega jezikovnega vplivanja Slovanov in Madžarov. Razmišlja o slovanskem izvoru določenih področij besedišča v madžarščini in o madžarskih izposojenkah v sosednjih slovanskih jezikih. Opozarja na potrebo temeljitejšega preučevanja te problematike v Prekmurju.

J. Stabej, **Začetki slovanskega slovarstva v 16. stoletju**, str. 182—188.

Avtor obravnava začetke slovenskega slovarstva v obdobju protestantizma, opozarja na nekatere slabosti protestantske leksikografije in zavrača nemške neznanstvene interpretacije besedišča protestantskih piscev.

J. Toporišič, **Predvidljivost slovenske knjižne samoglasniške kolikosti in kakovosti**, str. 229—236.

Na podlagi doslej napravljene spiskov gradiva in ekscerpiranja Slovenskega pravopisa ugotavlja avtor razmerje med besedotvorno motiviranimi in nemotiviranimi kolikostjo oz. kakovostjo samoglasnikov. Tako prihaja do rezultatov glede predvidljivosti kratkih naglašanih vokalov in širokega *o* in *e*: kratkost je mogoče predvidevati ob izpeljavi tipa *odpasti* → *odpād* (v korenu morajo biti *a*, *e*, *o*, medtem ko sta *i* in *u* dolga, kakor so dolgi tudi nekateri primeri, kjer je mogoče misliti na izpeljavo *bég* → *bežati*). Sicer si je treba zapomniti še pripone (npr. *-ič*, ko pomeni mlado bitje). Za *e* in *o* je zanimiva ugotovitev, da se je *è* pri sam. m. sp. v nezadnjem zlogu premenjuje načeloma z *é*, *ò* pa z *ó* (izjeme so pri tem izglagolske izpeljanke z netrajnim soglasnikom za korenskim samoglasnikom *odhòd* — *odhóda*).

France Drolc
Filozofska fakulteta Zagreb

VPRAŠALI STE

ALI SE PRIDEVNICI SMEJO STOPNJEVATI KAKORKOLI?

V šoli se uči, da se določni pridevniki in tisti, ki pomenijo barvo, lastnost, bolezen, duševno stanje in razpoloženje, ter še nekateri na *-en*, *-av*, *-ast*, *-at* stopnjujejo s prislovo *bolj*, *najbolj*.

Zadnje čase ni najti ne v časopisju ne v radiu več teh obeh oblik stopnjevanja, marveč se stopnjuje kar vse bolj enostavno — enotno, kakor da bi držalo pravilo slovnice iz leta 1956 brez opaznega dostavka, da se namreč pridevniki, ki jih lahko stopnjujemo z *obrazili*, ne stopnjujejo z *bolj* in *najbolj*. Žal tudi Slovnica 1956 ne pove, kateri se lahko stopnjujejo z *obrazili*. Takole je najti v tisku in radiu:

<i>zanesljivejša</i>	<i>sodobnejša</i>	<i>najzahtevnejši</i>	<i>bogatejši</i>
<i>konkretnější</i>	<i>resničnejša</i>	<i>stabilnejši</i>	<i>najpridnejši</i>
<i>najmodernejša</i>	<i>učinkovitejša</i>	<i>sodobnejši</i>	<i>debelejši</i>
<i>okusnejša</i>	<i>bistvenejši</i>	<i>donosnejši</i>	<i>veselejši</i>
<i>najrazličnejši</i>	<i>čistejši</i>	<i>najkvalitetnejši</i>	<i>iskrenejši</i>
<i>najštevilnejši</i>	<i>razvitejša</i>	<i>spretnejši</i>	

28. XI. je radijska napovedovalka ob proslavi v Jajcu uporabila prim. *svinčenejša*.

Jezik je res živa tvorba, ali dvomim, da bi se bil v nekaj letih toliko razvil, spolnil, napredoval, poenostavil do samega Karadžiča. Ali bomo res delali s slovenščino kot svinja z mehomo?

Hinko Willan
Ljubljana